Enderrock | | Actualitzat el 03/09/2018 a les 18:20

Una Acústica memorable

L'edició més destacada del festival de Figueres reuneix la xifra rècord de 108.000 espectadors de dijous a diumenge I La descoberta de propostes innovadores i la qualitat del cartell el situen com una cita referencial

Love of Lesbian en concert a l'Acústica | Xavier Mercadé

La dissetena edició del festival Acústica de Figueres ha tancat aquest cap de setmana la seva millor edició per la quantitat de públic assistent, la qualitat del cartell i la capacitat d'oferir una programació alternativa amb les millors condicions. La solvència de **Love of Lesbian**, "L'Empordà" de **La Raíz**, el duet **Albert Pla & Alfred**, el bon rotllo de **Halldor Mar**, la contundència de **Pupil·les**, el *savoir faire* de **Joan Dausà** i de **Mishima** i la cirereta de reggae dub desengreixant d'**Iseo & Dodosound**, entre altres, van il·luminar la ciutat surrealista.

Per primera vegada l'Acústica va obrir dijous amb tota la seva artilleria. D'una banda, amb la celebració dels 25 anys d'*Enderrock* amb la semifinal del Sona9, la paraula sincopada de la nova generació rapera i trapera de **Lildami** i **Senyor Oca**, la reformulació d'un clàssic com **Quimi Portet** i la fusió swing d'**Hora de Joglar**. D'altra banda, el concert de la gira de comiat dels valencians **La Raíz**, que va inaugurar l'escenari principal de la Rambla amb la força descomunal dels seus himnes i la primera gran sorpresa: la interpretació en directe de "L'Empordà" de **Sopa de Cabra**, una picada d'ullet que va ser ràpidament corejada i aplaudida pels milers de congregats a la primera jornada 'acústica'.

La Raíz acomiadant-se del públic empordanès. Foto: Xavier Mercadé

La segona sessió del festival ja es preveia massiva. La programació de l'OT televisiu **Alfred Garcia** -instal·lat amb els seus pares i altres parents al galàctic Hotel President- va convocar les primeres onades de fans que des del migdia ja van acampar en format de pícnic als peus de l'escenari principal. La primera aparició de la jornada va ser per a un concert en format 'Acustiqueta' dels populars **Buhos 'En Família'**, liderats per Guillem Solé, que -tal com ha fet durant tota aquesta gira- va aparèixer abanderat a l'escenari amb la samarreta groga de 'Free Junqueras'. Dosi de rock i fusió per a tots els públics, i en aquest cas amb una sola promesa al director del festival: "No dir paraulotes en directe".

Buhos cantant a les birres. Foto: Xavier Mercadé

Els concerts acústics a la Balconada del Teatre Jardí -una genial idea proposada per Xavi Monfort de PromoArts Music, mentre duren les obres de rehabilitació del recinte- van iniciar-se de la millor manera possible amb l'islandès 'katalonski' **Halldor Mar**. Just després de presentar el seu primer llibre com a 'mediàtic', *El mon segons Halldor: La fórmula secreta islandesa del bon rotllo* (Bridge, 2018), el músic va atraure centenars de persones a un atractiu recital enfilat al balcó. Cent per cent de connexió i bones vibracions que "Al vent" de **Raimon** ("The Wind") es va endur. En aquest mateix espai, l'endemà vam veure la jove promesa **Paula Valls** -que d'aquí a dues setmanes debutarà a la plaça Major del Vic durant el Mercat de Música Viva-, capaç de transmetre atmosferes de melangia i emoció ben acompanyada pel mestre David Soler, gran músic i millor persona, a més de bàrman de margarites per reconfortar l'esperit.

Paula Valls durant el concert a la Balconada del Teatre Jardí. Foto: Xavier Mercadé

La singular aposta del festival pel jove talent **Alfred Garcia** d'*Operación Triunfo* i representant d'Espanya a Eurovisió aquest any va donar com a resultat un bany de masses, quan encara no té el seu primer disc al mercat -que titularà *1016*-, previst per a aquesta tardor. Amb una jove banda més que solvent, **Alfred** -considerat el descobridor de **Txarango** o **Judit Neddermann** a l'Acadèmia *OT* i al públic de TVE- es va deixar acaronar i aplaudir per un públic adolescent vingut d'arreu, amb una gran presència de castellanoparlants, que va servir de ben segur per eixamplar la base.

Amb jocs vocals, desimbolt, descarat i proper, el cantant del Prat va seguir convencent uns fans que van envoltar les quatre bandes de l'escenari per ni que fos saludar de lluny el seu ídol. **Els Catarres** van tancar la nit a una Rambla figuerenca que ja vessava èxtasi pels quatre costats, amb un dels plens més celebrats de la seva història.

Alfred Garcia a l'Acústica. Foto: Xavier Mercadé

Al mateix temps, a l'escenari-mercat de la plaça de Catalunya **Joan Dausà** i **Mishima** van oferir cadascú un elegant repertori combinació de bon gust i qualitat, dos concerts que van anar *in crescendo* a mesura que avançava el repertori. Per **Dausà**, la nit a l'Acústica era la confirmació del seu encert i popularitat vinculats al darrer àlbum, *Ara som gegants* (PromoArts, 2018), exquisidament acompanyat per Núria Maynou al violoncel i per Dídac Fernàndez, màgic a la bateria.

També **David Carabén** i companyia van estimular un pop de categoria per celebrar -amb un posat hieràtic de concentració- els deu anys del disc *Set tota la vida* (Sinnamon Records, 2007), i deixats anar a la recta final amb els seus èxits corejats i aplaudits com l'atractiva "Guspira, estel o carícia". Va ser una nit amb final feliç, amb l'èxit compartit entre artistes i el compenetrat equip de l'Acústica, capitanejat per un petit gran activista de bons tractes, Xavi Pascual, incansable i lluitador, exigent i renovador.

Mishima. Foto: Xavier Mercadé

L'altre gran atractiu de la jornada va ser l'actuació del trio valencià **Pupil·les** a la plaça de la Palmera, un còctel explosiu de hip-hop, amb bases de l'espagueti *disco* hereu de **Ximo Bayo** i proclames feministes per a l'apoderamemt de les dones. Les dues joves professores de català Natàlia Pons i Mireia Matoses -amb el DJ Joan Rodríguez- convertides en fulgurants raperes de la terra van saber estar i convèncer, amb el seu preuat tresor "V" com a darrer llançament, en una demostració que l'escena valenciana ha fet miques el limitat i vedat accés de les veus femenines als escenaris catalans.

Solvència contrastada, per fer 'amanèixer' (terme valencià que significa fer aparèixer, certament allunyat de la mimètica traducció delc astellà *amanecer*) una generació amb una consciència paritària i solidària, capaç de fer escoltar i punxar a totes les escoles de primària i secundària les lletres necessàries de *Bruixes de dol* (autoeditat, 2014) o *Les silenciades* (autoeditat, 2017).

Després del *digging* per la Fira del Disc i de degustar el paisatge a la cassola -com deia Josep Pla- al Motel Empordà, uns plaers i conviccions que vam compartir dissabte amb un grapat de músics, la tercera jornada de l'Acústica ja estava servida per culminar la seva millor edició. **Love of Lesbian** van exercir de caps de cartell amb la demostració que al cap de vint anys de carrera són uns grans del pop català -i espanyol-. La comunicació infinitament il·lustrada de Santi Balmes i la banda dirigida amb rigor per 'sir' Ricky Falkner -alguns seguidors fins i tot li besaven els peus al final del bolo- va irrompre en un Passeig dalinià que corejava fins a la darrera de les lletres. Tampoc el mànager Javi García (MusicBus) no amagava el seu entusiasme rere les bambolines, cantant de memòria "gairebé" totes les cançons lesbianes com un fan més. Hereus de l'entusisame, la professionalitat i la projecció dels mítics **El Último de la Fila** dels vuitanta i noranta, **LOL** són la gran banda catalana del segle XXI.

Love of Lesbian a la Rambla de Figueres. Foto: Xavier Mercadé

El repte de completar la programació de la Rambla va recaure en el veterà **Albert Pla**, que aquest octubre farà trenta anys que va guanyar un concurs de cançó a Jaén que va significar l'inici de la seva carrera musical. Ha plogut molt des de llavors, però l'artista ara resident a la Selva, vestit de sac i amb la guitarra entre les mans, continua sent capaç de xiuxiuejar cançons a cau d'orella davant sis o vuit mil espectadors amatents als seus relats musicats. Com a manera de tornar a **Alfred Garcia** la promoció televisiva del seu irònic i oníric llibre *Espanya de mierda* (Roca Editorial, 2015), no exempt de les crítiques sorgides d'aquesta Espanya profunda, **Pla** el va convidar a fer un duet a l'escenari. Una altra de les sorpreses d'una Acústica 2018 farcida de sensacions i plantejada com el gran aparador del pop-rock català.

Albert Pla i Alfred Garcia a l'Acústica 2018. Foto: Xavier Mercadé

Doctor Prats van fer valer el mèrit d'haver-se convertit en la 'banda de l'estiu 2018', gràcies a una gira multitudinària i a la popularitat que han assolit les cançons del seu tercer disc, *Venim de lluny* (Música Global, 2018), per rebentar de públic i bones vibracions la plaça de Catalunya. Segurament un previsible doble cartell d'**Els Catarres** i **Doctor Prats** hauria "ensorrat" la Rambla de divendres o dissabte per demostrar l'enorme capacitat d'atracció de l'Acústica, sense necessitat de recórrer a les estrelles d'*OT*, però la direcció artística va preferir programar els escenaris de manera solapada per oferir una major varietat, menys previsibiltat i sobretot esponjar els milers d'assistents que omplien escenaris, carrers, places, *food trucks* i sessions multitudinàries de Ràdio Flaixbac fins a quarts de quatre de la matinada.

Figuerencs que no surten mai de festa, per l'Acústica fan l'excepció. Joves vinguts d'arreu del país se citen als concerts de la capital de l'Alt Empordà per acomiadar l'estiu camí de Roses o de Cadaqués. L'Acústica s'ha fet memorable i imprescindible. És un gran festival que ens fa sentir com a casa, com un més de la família. I ho han tornat a aconseguir! Amb cirereta final aquesta vegada, a càrrec del brillant duet navarrocatalà **Iseo & Dodosound with The Mousehunters**, que va convertir la Palmera en una pista de fusta per ballar a ritme de reggae, ska i dub. La navarresa Leire '**Iseo**' va connectar de ple amb el públic a través de contínues referències en català a Figueres i cantant al·legories a la ruta sincopada Roses-Cadaqués. Brillant comiat -a falta de la rematada final de **Macedònia** de diumenge a la tarda- per a quatre dies i tres nits de ritmes trepidants i músiques encisadores.